

dens Udsigt til Pension, stillet jævnt godt og ovidentligt, men ingenlunde mere. Nu vil man sige, at derfor bør den være taknemlig. Den enkelte Mand kan man tale om som den, der i visse Tilfælde skylder Tak, men dette hele Begreb hører ikke hjemme her i dette Forhold. Det er et virkeligt Kontraktforhold, hvor Spørgsmaalet er: Give vi Tilstrækkeligt for at kunne forlange fuldt og godt Arbejde? Jeg har altid hørt til dem, som forlange fuldt og godt Arbejde, men derfor har jeg ogsaa hørt til dem, der forlange en anstændig Betaling for Embedsmanden, baade medens han er i Embede, og naar han affædiges; men fremfor Alt forlanger jeg, at man stiller Forholdet klart og udtaler det klart: Man skal ikke sige, at man giver $\frac{3}{5}$, naar man kun giver $\frac{1}{2}$.

N. Masimussen: Jeg har ikke forlangt Ordet for at gennemgaa det Forslag, som foreligger. Det er fuldstændig gennemgaaet af den høitærede Finansminister, saavel Lovforslagets Indhold som dets Tankegang, og det maa staa fuldkommen klart, hvad der bestemmes; men jeg vil tillade mig i al Korthed at sige nogle Udtalelser til, hvad der fremkom baade fra den høitærede Minister og fra den ærede sidste Taler. Et tror jeg, vi Alle ere enige om, og det er, at vi Alle sammen ville, at vor Embedsstand skal have ovidentlige, anstændige Lønninger, saa den ikke skal lide „Nød og Kummer“, som den ærede sidste Taler udtrykte sig. Men saa kommer strax Uenigheden, saa snart der er Spørgsmaal om, hvad der er en passende Lønning i Forening med Pension, og da synes jeg, er det altid rigtigt at tage Hensyn til det Samfund, hvori en Embedsstand lever og virker, og jeg synes, vi have mange Kjendetegn paa, at vor Embedsstand er aflagt rundelig og endog lidt mere rundelig, end det maasse tjener Embedsstanden og Samfundet. Ja, det er undertiden vanffelig at udvikle sine Anskuelser, men jeg vil dog gjøre Forsøg paa med et Par Ord at sige, hvad jeg mener. Naar den høitærede Finansminister nu nyligt som Noget, der ogsaa skulde tale for en større Pension end den, Lovforslaget vil give, sagde, at vi maa lægge Mærke til, at Embedsmanden først i en meget høi Alder

bliver pensionsberettiget, saa siger jeg: det tyder maasse paa, at Embedsstanden i Forhold til det Samfund, hvori den virker og bor, er aflagt lidt for rundelig. Hvorfor kan en Embedsmand først saa sent komme i Birtfomhed? Er det ikke, fordi maasse nogle flere end vanffeligt er, netop af økonomiske Grunde, gaa den Vej? Embedsveien er trang og besværlig at komme ind paa. Men det, at alligevel flere ville gaa den Vej, end Samfundet har Brug for, mener jeg, er et stærkt Bevis paa, at Embedsstanden er gunstig stillet i Forhold til den øvrige Del af Samfundet. Jeg veed ikke, hvordan man egentlig skal kunne komme overens om, hvilken Lønning der er passende. Jeg veed i saa Henseende ikke noget bedre Raad end at se hen til, hvor Mange der søge ad denne Vej; ser man da, at der er flere, der søge den, end der kan faae Plads, saa maa jo Veien være god. Det gaar her som i alle andre Samfundsforhold: Er der for mange Skræddere, saa fler der strax et Afslag i deres Priser, og er der for mange Skomagere, saa gaar det ligesaa. Jeg veed ikke, at der er Andet at tage Hensyn til. Naar en Klasse af Befolkningen er overfyldt, saa kan man med Grund sige: Den Stilling er fordelagtig. Dette med Hensyn til den Udtalelse, vi hørte fra den høitærede Finansminister. — Den sidste ærede Taler begyndte ogsaa sine almindelige Bemærkninger i samme Retning og kom omsider til at tale om et Kontraktforhold, som Embedsmanden indgik med Staten, og han kom da til at sige, at ved denne Kontrakt var der blevet lovet Embedsmanden Lønning og Pension. Men der er jo ikke Tale om at tage noget fra de vedkommende Embedsmænd og saaledes bryde Kontrakten; der er jo kun Tale om at undersøge, om den Pension, der nu i Henhold til Lovgivningen er tillagt Embedsmændene, ikke er lidt for rundelig, og om der ikke kunde være Spørgsmaal om i visse Retninger at træffe betryggende Foranstaltninger for Misbrug af Pensionsretten. Det er egentlig dette, jeg lægger mest Vind paa, og jeg tror ogsaa, at hvis der ikke laa os Andet imellem end Pensionernes Størrelse, vilde det ikke blive vanffeligt at faae Lovforslaget færdigt. Jeg tror, at det, vi mest savne, og det,